

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep,

0030 OSLO

HØRING - FORSLAG OM ENDRINGER I PLAN- OG BYGNINGSLOVEN - TIDSFRISTER I PLANBEHANDLINGEN

Det vises til oversendelse av 4. mars 02.

1. Tidsfrister for behandling av private planforslag

Innføring av tidsfrister vil i større grad enn nå binde opp kommunens ressurser til behandling av private forslag slik at det blir mindre anledning til å gjennomføre nødvendig kommunal planlegging i egen regi.

Det kan reises spørsmål om det vil oppfattes som mer legitimt for forslagsstillerne dersom kommunen avviser private forslag ut fra rene kapasitetshensyn, som følge av lovendringen, i stedet for å skyve behandlingen mer ut i tid.

Hvordan fristene vil påvirke den dialogen mellom kommunens administrasjon og forslagsstiller ved utarbeidelse av planer er lite belyst i høringsnotatet. Her vil forslagsstiller kunne nekte dialog og ha et pressmiddel ved at saken uansett må fremmes for planutvalget innen fristen.

På samme måte som når det gjelder krav til fullstendig søknad for byggesaker bør innføringen av tidsfrister følges av forskrifter eller retningslinjer med mer detaljerte krav til innhold og kvalitet for private planforslag. Her stilles det i dag ulike krav i kommunene, noe som gir liten forutsigbarhet for aktørene. Desverre legges det allerede i dag ut for mange planer til offentlig ettersyn som åpenbart ikke er av tilfredsstillende kvalitet. Dette gir i mange tilfeller unødvendig merarbeid for høringsinstansene og for kommunene i neste hånd. Dersom innføring av tidsfrister medfører at kommunene føler seg tvunget til å legge ut flere planer som ikke er tilstrekkelig bearbeidet før utsendelse kan en vanskelig se at innføringen av tidsfrister samlet sett gir noen positiv gevinst. Lovendringen må derfor følges av mer spesifikke krav som gir grunnlag for å avvise planforslaget dersom det ikke er av tilfredsstillende kvalitet.

Det bør også for planbehandlingen i kommunen være naturlig å ta høyde for at f.eks. kulturvernmyndigheter har behov for befaringer som må utføres i barmarkssesong og helst før endelig planforslag utarbeides. Dersom kommunen tvinges til å ta stilling til om forslaget skal fremmes før dette er gjort vil utgiftene forbundet med dette veltes over på kommunen dersom ikke annet avtales med forslagsstiller.

2. Frist for innsigelse

Fylkesmannen er enig i at bruk av tidsfrister vil bidra til å disiplinere de berørte myndigheter og at det er naturlig at fristen for å gi innsigelse er lik fristen for å avgi uttalelse. Slik praktiseres ordningen også i Nordland i dag.

Som bakgrunn for forslaget er det vist til bestemmelsen i § 27-1, 2 ledd om tidsfrister for å uttale seg i plansaker, og det legges til grunn at det ikke er rimelig at fristen til å fremme innsigelse går ut over fristen for å avgi uttalelse.

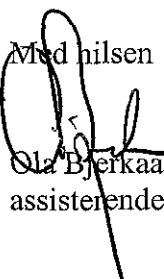
At det er satt frister for å avgi uttalelse betyr imidlertid ikke at fagmyndighetene mister retten til å avgi uttalelse. Det vises til Miljøverndepartementets uttalelse om oversittelse av frister i Planavdelingen Informerer nr. 1 1991.

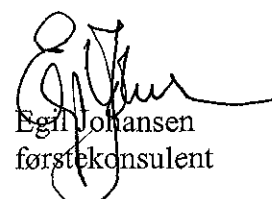
I en del konfliktfylte saker vil også hensynet til sakens opplysning, jfr. fvl. § 17, tilsi at kommunen selv vil ha plikt til å avvente/innhente uttalelse fra særskilt berørte fagmyndigheter før plansaken tas opp til sluttbehandling.

Innsigelsessaker gjelder ofte saker av mer komplisert art hvor fagmyndighetene av ulike årsaker vil få problemer med å overholde den normale fristen på 30 dager. Før innsigelse fremmes er det vanlig at saken gjennomgås nøye med innhenting av opplysninger, befaring og intern (og evt. politisk) behandling. Dette for å sikre at innsigelse ikke blir fremmet på sviktende grunnlag. At adgangen til å fremme innsigelse i slike saker skal være avhengig av fristforlengelse fra kommunen eller falle bort synes unødvendig. Særlig når også ordningen med å kunne "varsle" mulig innsigelse forutsettes å falle bort ved lovendringen.

Lovbestemt tidsfrist for innsigelse vil derfor kunne medføre at berørte fagmyndigheter må benytte innsigelsesadgangen i større utstrekning enn i dag for å "kjøpe" seg tid til å vurdere saken nærmere, for så å eventuelt trekke innsigelsen på et senere tidspunkt. Dette vil både kunne være konfliktskapende og medføre at tilliten til de vurderinger som ligger bak innsigelser generelt blir svekket.

Så lenge innsigelsesinstituttet blir benyttet i samsvar med intensjonene fra overordnede myndigheter innebærer dette ikke noe stort problem i forhold til den kommunale planleggingen. Dette er jo saker som vurderes å være direkte i strid med viktige nasjonale eller regionale interesser og målsettinger. Til orientering kan det opplyses at Fylkesmannen i Nordland med sine 45 kommuner har 4 - 5 meklingssaker pr. år til behandling. Etter vår erfaring er det derfor ikke nødvendig å sette noen absolutt frist for å kunne avgi innsigelse utover rettsvirkningene som følger direkte av kommunestyrets/planutvalgets planvedtak. Dersom berørte myndigheter har behov for utsettelse av frist for uttalelse/innsigelse bør dette kunne avtales mellom dem og kommunen slik ordningen fungerer i dag.

Med hilsen

Ola Bjerkaas (e.f.)
assisterende fylkesmann

Egil Johansen
førstekonsulent